

1. Για ποιό λόγο σας δίνω άλλες πληροφορίες από εκείνη τη συνοικία;
2. Γιατί υπάρχουν τόσο πολλές πληροφορίες περί εκπαιδευτικών ιδρυμάτων;
3. Πότε χτίστηκαν τα κτίρια όπως βλέπονται ακόμα σήμερα;
4. Ποιά παιδιά από κοινωνική άποψη πήγαιναν εκεί; Γιατί είναι κλειστά σήμερα τα δύο σχολεία;
5. Πώς ονομάζονταν αυτά τα δύο σχολεία; Τί μαθαίνουν για την κοινωνία των Ρωμιών;
Αποτελούσαν εξαίρεση;
6. Σας στέλνω κείμενα και στα τουρκικά, γιατί κατά εσάς;
7. Η ποιότητα των διάφορων πηγών είναι η ίδια; Σε τί διαφέρουν τα διάφορα ντοκουμέντα;
8. Τί τεκμηριώνει η τελευταία εικόνα;

Πηγή: <https://archive.apan.gr/gr/data/archived-item/240>

Μαράσλειο Κ/Πόλεως στο Φανάρι

Κοινή ονομασία:

Μαράσλειο Κ/Πόλεως στο Φανάρι

Τοπική ονομασία:

Özel Azınlık Maraslı Rum İlköğretim Okulu / Marasli Rum İlköğretim Okulu

Επίσημη ονομασία:

Μαράσλειο Δημοτικό Σχολείο / Μαράσλειος Αστική Σχολή

Βαθμός εκπαίδευσης

Πρωτοβάθμια: Δημοτικό

Κατάσταση: Πολύ μέτρια

<http://eistinpolin330.blogspot.com/2013/03/ozel-marasli-rum-ilkogretim-okulu.html>

Σάββατο, 30 Μαρτίου 2013

Η Μαράσλειος Σχολή στο Φανάρι- Özel Maraslı Rum İlköğretim Okulu

Στα αριστερά της φωτογραφίας η είσοδος της Σχολής στο βάθος ο κήπος του Πατριαρχείου.

Πηγή: http://cornelia-kornelia.blogspot.com/2009/05/blog-post_2366.html

22 Mayıs 2009 Cuma

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΡΑΣΛΗ

Το κείμενο που ακολουθεί, είναι η εισήγηση της Κορνηλίας Τσεβίκ, (υποψήφιας διδάκτορος του Α.Π.Θ.), φιλολόγου της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας του Ζαπείου, και του Τμήματος της Νεοελληνικής Γλώσσας και Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου της Πόλης, στο Συνέδριο με θέμα « Τα Μαράσλεια Σχολεία στη Ν.Α. Ευρώπη: Εκατό Χρόνια Λειτουργίας του Μαράσλειου Διδακτηρίου Θεσσαλονίκης (1905-2005)» που πραγματοποιήθηκε στο Κέντρο Ιστορίας του Δήμου Θεσσαλονίκης, στις 3-4. 6. 2005, υπό την αιγίδα του Τμήματος Φιλοσοφίας – Παιδαγωγικής.

Κοινωνία και εκπαίδευση στην Κωνσταντινούπολη στο β' μισό του 19ου αιώνα και η Πατριαρχική Αστική Σχολή Μαρασλή

Κυρίες και κύριοι Σύνεδροι,

Η κοινωνική και εκπαιδευτική ζωή της Κων/πολης, στο β΄ μισό του 19ου αιώνα, μαζί με την πνευματική άνθηση, δημιούργησαν το κλίμα για την πνευματική αναβάθμιση. Εκλεκτοί άνδρες του γένους, επένδυσαν σε σχολεία που θεωρήθηκαν πυρήνες του κοινωνικού μηχανισμού για την άνοδο του πολιτιστικού επιπέδου της κοινωνίας. Μεταξύ αυτών έχουμε και το φωτεινό παράδειγμα του εθνικού ευεργέτη Γρηγορίου Μαρασλή από την Οδυσσό, ο οποίος χρηματοδότησε την ιστορική Πατριαρχική Αστική Σχολή στο Φανάρι της Κων/πολης, που είναι από τότε γνωστή ως Πατριαρχική Μαράσλειος Σχολή. Ποιοί είναι οι κοινωνικοί και εκπαιδευτικοί παράγοντες που καθορίζουν το κλίμα της εποχής; Τί γνωρίζουμε για τη Μαράσχλειο Σχολή; Είναι τα θέματα που θα μας απασχολήσουν σήμερα.

Η αριθμητική δύναμη του ελληνικού στοιχείου και η ποσοτική σχέση του τόσο με το κυρίαρχο μουσουλμανικό στοιχείο, όσο και με τις άλλες εθνικές ομάδες της πρωτεύουσας, αποτελεί φαινόμενο άξιο ιδιαίτερης προσοχής. Ο πληθυσμός της Πόλης, σύμφωνα με την επίσημη στατιστική του 1897, κυμαίνεται στους 1.052.000 συνολικά κατοίκους. Στις αρχές του 20ου αιώνα, οι επίσημες ελληνικές εκτιμήσεις βασισμένες στις στατιστικές του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ανεβάζουν τον αριθμό των ελλήνων της Κωνσταντινούπολης, σε 364.459.

Σε σχέση με τις άλλες εθνικές και θρησκευτικές κοινότητες, οι Έλληνες ορθόδοξοι υπολείπονταν αριθμητικά απέναντι στους μουσουλμάνους.

Η κατανομή του ελληνικού πληθυσμού στο εσωτερικό της πόλης είχε αρχικά βασιστεί σ' ένα μάλλον στατικό πρότυπο. Οι Οθωμανοί κατακτητές είχαν μονοπωλήσει τον κεντρικό τομέα, ενώ οι λίγοι Έλληνες που είχαν εναπομείνει, μετά την Άλωση, περιορίστηκαν γύρω από τις ορθόδοξες εκκλησίες που συνέχιζαν να λειτουργούν. Οι λατρευτικές αυτές εστίες χρησίμευαν ακόμη ως γενικότερα πνευματικά κέντρα ενώ, βαθμιαία, αναδύθηκαν στην περιφέρειά τους σχολεία, πολιτιστικοί σύλλογοι και ευαγή ιδρύματα.

Θα ήταν δυνατό να υποστηριχτεί ότι, στην εσωτερική δυναμική της, η ελληνική παρουσία συναρτήθηκε ως ένα βαθμό με τη διαμόρφωση πολιτικών και κοινωνικών φαινομένων που συνέχονταν με την ανάδειξη νέων οικονομικών και κοινωνικοπολιτικών κέντρων στην Κωνσταντινούπολη. Ενώ ο τομέας της παλαιάς πόλης έχασε την οικονομική του βαρύτητα, ο Γαλατάς και το Πέρα εξελίχθηκαν σε εστίες όχι μόνο εμπορικής και τραπεζικής δραστηριότητας, αλλά και εντεινόμενης διεθνούς πολιτικής και κοινωνικής ζύμωσης.

Ο Α. Σύνβεντ παρατηρεί ότι: Η σημαντική αυτή κοινότητα το 1878 βρίσκεται σε περίοδο άνθησης. Στην ανώτερη διοίκηση, στα ελεύθερα επαγγέλματα, διαθέτει στελέχη μεγάλης ικανότητας. Στον τραπεζικό τομέα, στο εμπόριο, οι Έλληνες κατέχουν αδιαμφισβήτητη την πρώτη θέση.

Η Κωνσταντινούπολη υπήρξε πάντοτε σημαντικό διοικητικό, εμπορικό, πνευματικό και οικονομικό κέντρο. Ήδη όμως, στο δεύτερο μισό του 19ου αι, ενίσχυσε αποφασιστικά την παρουσία της στο χώρο της διεθνούς αγοράς, παρέχοντας πλούσιες ευκαιρίες απασχόλησης. Οι Έλληνες θα επωφεληθούν, για να αναλάβουν πρωταγωνιστικό ρόλο ως μέλη της επιχειρηματικής μικροαστικής τάξης των μεταπρατών, χρηματιστών και παραγγελιοδόχων, εξασφαλίζοντας την επικοινωνία των Ευρωπαίων εισαγωγέων και τραπεζιτών με τοπικά όργανα και φορείς. Παράλληλα, επεξέτειναν την επιρροή τους στους κόλπους μιας κοινωνίας στο στάδιο της ανάπτυξής της, κυρίως ως δικηγόροι, ιατροί, φαρμακοποιοί και μηχανικοί. Τέλος, υπεισέρχονταν σε βάθος στην κατηγορία των μεσαίας τάξης μισθωτών υπαλλήλων μεγάλων δυτικοευρωπαϊκών επιχειρήσεων ή εμπορικών οίκων, τραπεζών, ασφαλιστικών εταιρειών, πρακτορείων και εφοπλιστικών γραφείων –πολλά από τα οποία λειτουργούσαν και με ελληνικά κεφάλαια. Η παρουσία των Ελλήνων ήταν ακόμη ιδιαίτερα αισθητή στον τομέα της βιομηχανίας και της βιοτεχνίας.

Παράλληλα με τη σταδιακή επικράτηση της Βιομηχανικής Επανάστασης στην Ευρώπη, αλλάζουν και οι οικονομικές σχέσεις της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας με τις ευρωπαϊκές

χώρες.

Η αναβίωση μιας ισχυρής ελληνικής εμπορικής κοινότητας στην Κωνσταντινούπολη, μετά τη σοβαρή υποβάθμισή της εξαιτίας των γεγονότων της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, θα συνυφανθεί με μια εντυπωσιακή αναβάθμιση στο πλαίσιο των νέων συνθηκών που επικράτησαν μετά τα μέσα του 19ου αιώνα. Η άρση του συστήματος Yed-i Vahit, η ανάκληση των ειδικών αδειών μεταφοράς και η κατάργηση των εσωτερικών τελωνειακών τελών, συνέπεσαν με την ευρεία εισαγωγή βιομηχανικών προϊόντων στην οθωμανική επικράτεια –δέκα εκατομμύρια εισαγομένων αγαθών στην Κωνσταντινούπολη στα τέλη της δεκαετίας του 1860 – και τη διάνοιξη μιας τουρκικής αγοράς που, κατά βάση, λειτουργούσε πάνω στις αρχές του ελεύθερου εμπορίου. Βαθμιαία η ένταξη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στη σφαίρα επιρροής του ευρωπαϊκού καπιταλιστικού συστήματος ευνόησε την ανάπτυξη των ευρύτερων αυτών εμπορικών διασυνδέσεων μέσω της Κωνσταντινούπολης, σημείου διασταύρωσης των οδών μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Πέρα από την εξασφάλιση της ιθύνουσας θέσης στο εμπόριο, οι Έλληνες προσαρμόστηκαν δυναμικά στις νέες μορφές οικονομικής δραστηριότητας που αναδύθηκαν, -κυρίως μετά το 1860,- επικεντρωμένες στην Κωνσταντινούπολη. Σημαντικό μέρος των κεφαλαίων που συσσωρεύτηκαν μέσω του εμπορίου διοχετεύτηκε στον τραπεζικό τομέα, ιδίως μετά την ύφεση στο πεδίο του διαμετακομιστικού εμπορίου.

Οπωσδήποτε, όμως, οι Έλληνες δέσποζαν ή, έστω, διατηρούσαν ισχυρή την παρουσία τους σε ορισμένους τομείς, γεγονός που ενίσχυε την συνείδηση της ιδιαίτερης ταυτότητας στους κόλπους της ίδιας της εθνικής οικογένειας αλλά και, ακόμη, μεταξύ των τρίτων. Οι εκπρόσωποί τους ήταν παρόντες σε κάθε σχεδόν κλάδο της μεγάλης αγοράς εργασίας που αποτελούσε η Κωνσταντινούπολη. Χαρακτηρίζονταν, όμως, κυρίως για τη σύμπτυξη μιας ευημερούσας μεσαίας τάξης, τα μέλη της οποίας συνεισέφεραν τις ικανότητες και το δυναμισμό τους στο πεδίο της οικονομικής ζωής.

Σύμφωνα με τις εξαγγελίες του μεταρρυθμιστικού διατάγματος Χάττι- Χουμαγιούν (1856), η δημόσια διοίκηση όφειλε να ανοίξει τις πύλες σε όλους τους υπηκόους του σουλτάνου, ανεξάρτητα από τον ιδιαίτερο εθνικό ή θρησκευτικό τους προσανατολισμό.

Στο επίπεδο της κρατικής μηχανής, η διπλωματική υπηρεσία ήταν ανοιχτή για τους Έλληνες περισσότερο από κάθε άλλο κλάδο της δημόσιας διοίκησης.

Χαρακτηριστικά, στις αρχές της δεκαετίας του 1880, σε σύνολο 23.826 κρατικών λειτουργών στην Κωνσταντινούπολη, δεν εντοπιζόνταν παρά μόνο 248 Έλληνες –ποσοστό 1,2%.

Το ελληνικό στοιχείο της πρωτεύουσας, ισχυρό στο οικονομικό και ενισχυμένο στο κοινωνικό πεδίο, αφού είχε δημιουργήσει ισχυρούς εκπαιδευτικούς και πολιτισμικούς φορείς και διεισδύσει, έστω και σε μικρή έκταση, στη διοικητική ιεραρχία –ιδιαίτερα στη διπλωματική υπηρεσία, ήταν εύλογο ήδη να επιδιώκει την πρόσβαση στα ανώτερα κλιμάκια της κρατικής εξουσίας. Η ματαίωση όμως από τον Αβδούλ Χαμήτ της εφαρμογής των βασικών προδιαγραφών του μεταρρυθμιστικού προγράμματος, και συγκεκριμένα της αρχής της ισοπολιτείας μεταξύ μουσουλμάνων και χριστιανών στους κόλπους ενός φιλελεύθερου συνταγματικού κράτους, διέψευσε την τολμηρή αυτή προσδοκία.

Μετά την επικράτηση της επανάστασης των Νεότουρκων (1908), διαμορφώθηκαν ιδιαίτερα αρνητικές συνθήκες για τον ελληνισμό της Πόλης και της Μικράς Ασίας.

Μετά το 1923 η ελληνική συμμετοχή στην οικονομική ζωή της Πόλης συνεχίζεται μέσα σε κλίμα αβεβαιότητας.

2.1. Εκπαίδευση

Ο διάσημος Γάλλος γεωγράφος Elisee Reclus, που περιηγήθηκε τη Μ. Ασία στα μέσα του 19ου αιώνα μιλώντας για τη φιλομάθεια των Ελλήνων είπε:

« Κανένας λαός δεν καταβάλλει τόσες προσπάθειες για τη μόρφωση των παιδιών του, όσο οι Έλληνες της τουρκοκρατούμενης Μ. Ασίας. Σε κάθε πόλη ή χωριό το σχολείο είναι «η

μεγάλη υπόθεση». Οι έμποροι και οι επαγγελματίες, μετά τις εμπορικές τους συναλλαγές και δοσοληψίες, θα συζητήσουν μόνο για τα σχολεία και τις παιδαγωγικές μεθόδους, που πρέπει να εφαρμόζονται. Το πρώτο πράγμα που θα κάνουν, όταν κάποιος ξένος φθάσει στην πόλη ή το χωριό τους, είναι να τον οδηγήσουν στο σχολείο τους».

Η ορθόδοξη εκκλησία, με την ένταξή της στις δομές του Οθωμανικού πολιτειακού μορφώματος μετά την Άλωση, αποκτά ευρύτερες δικαιοδοσίες, μία από τις οποίες είναι η παιδεία. Παρέχεται δηλαδή στο Οικουμενικό Πατριαρχείο το "προνόμιο" της διαχείρισης της παιδείας των πνευματικών του υπηκόων.

Όλες οι μαρτυρίες της εποχής συγκλίνουν προς την ίδια κατεύθυνση : «Δεν υπάρχει άλλη κοινότητα που να έχει στον ίδιο βαθμό συμβάλλει στην ανάπτυξη της δημόσιας εκπαίδευσης», επισημαίνει επιγραμματικά, το 1878, ένας αξιόλογος ξένος παρατηρητής, ο Α. Σύνβεντ.

Στον τομέα της παιδείας, απόρροια των «προνομιών» που αναγνώριζε ο εκάστοτε σουλτάνος από την εποχή του Μωάμεθ του Πορθητή και του Πατριάρχη Γενναδίου, η εκπαιδευτική πολιτική, η διδακτέα ύλη και τα αναλυτικά προγράμματα των σχολείων της Αρχιεπισκοπής Κωνσταντινουπόλεως σχεδιάζονταν από την Πατριαρχική Εκπαιδευτική Επιτροπή, η οποία συγκροτήθηκε το 1836. Στις εργασίες αυτές, συντονιστικό ρόλο είχε ο Ελληνικός Φιλολογικός Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως (1860), μαζί με μία ομάδα από εκπαιδευτικούς συλλόγους που ιδρύθηκαν στη διάρκεια του 19ου αιώνα.

Καθοριστική πρέπει να θεωρηθεί και η δυνατότητα που έδινε το μεταρρυθμιστικό διάταγμα Χάττι- Χουμαγιούν (1856), που επέτρεπε στα "Μιλλέτ" (εθνικές μειονότητες) να ιδρύουν δημόσια σχολεία επιστημών, τεχνών και βιομηχανίας, διασφαλίζοντας το δικαίωμα της ανώτερης παιδείας μετά τη στοιχειώδη πρωτοβάθμια εκπαίδευση.

Τη βάση του εκπαιδευτικού συστήματος του ελληνισμού της Πόλης συνιστούσαν τα κατώτερα ενοριακά σχολεία.

Παράλληλα με τα ενοριακά σχολεία λειτουργούσαν και ιδιωτικά ελληνικά σχολεία, τα οποία ως προς τη διδακτέα ύλη εποπτεύονταν από το Πατριαρχείο.

Το 1902, απαριθμούνταν 185 σχολεία με 612 διδασκάλους και 19.132 μαθητές: ανάμεσά τους συγκαταλέγονταν έξι Γυμνάσια (τρία στο Πέρα, ένα στο Φανάρι και δύο στη Χάλκη) με 83 καθηγητές και 1.030 σπουδαστές, 137 σχολεία μέσου τύπου και 42 "γραμματοδιδασκαλεία", που εντοπιζόνταν στο δυτικό κυρίως τμήμα της πρωτεύουσας. Με αναφορά σε μόνη την περιφέρεια της αρχιεπισκοπής, Κωνσταντινουπόλεως, οι στατιστικές αναφέρουν 71 σχολεία με 360 δασκάλους για το ακαδημαϊκό έτος 1903-4 και 72 με 398 για το 1904-5 δέκα χρόνια νωρίτερα, ο Επιθεωρητής των Σχολείων της ίδιας περιοχής είχε αναφέρει την ύπαρξη, αντίστοιχα, 68 σχολείων και 294 καθηγητών με 10.749 μαθητές –5.496 αγόρια και 5.253 κορίτσια, ανεβάζοντας σε δεκατέσσερις χιλιάδες τον αριθμό τους για την ευρύτερη περιφέρεια της πρωτεύουσας.

Τα ελληνικά σχολεία της Κωνσταντινούπολης διακρίνονταν σε ανώτερα και κατώτερα. Στην πρώτη κατηγορία υπάγονταν: η Θεολογική Σχολή, η οποία ιδρύθηκε στη Χάλκη το 1844, η Πατριαρχική Μεγάλη του Γένους Σχολή, το αρχαιότερο εκπαιδευτικό ίδρυμα του υπόδουλου έθνους με κατεύθυνση προς τη γενική παιδεία, η Ελληνοεμπορική Σχολή της Χάλκης, σε λειτουργία από το 1831, το Ζωγράφειον Γυμνάσιον, εξειδικευμένο στις θετικές επιστήμες, καθώς και το Ελληνογαλλικόν Λύκειον του Χ. Χατζηχρήστου –και τα δύο στο Πέρα. Το Εθνικόν Ζάππειον Παρθεναγωγείον, το οποίο ιδρύθηκε το 1875 στο Πέρα, το Εθνικόν Ιωακείμειον Παρθεναγωγείον στο Φανάρι και το Ανώτερον Παρθεναγωγείον "Η Παλλάς", το οποίο λειτούργησε από το 1874 ως το 1899. Τα κατώτερα ή "αστικά" εκπαιδευτήρια διέθεταν πέντε ως επτά τάξεις, ενώ τα "δημοτικά" περιορίζονταν σε δύο με τέσσερις.

Κατά το διάστημα 1900-1915, η διοίκηση της ελληνορθόδοξης εκπαίδευσης, στην Αρχιεπισκοπή της Κων/Πόλεως ακολουθεί το παρακάτω σχήμα:

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης είναι η ανώτατη αρχή της ελληνικής κοινότητας και της

ελληνικής παιδείας ενσωματωμένος στο οθωμανικό διοικητικό σύστημα.

Σημαντικό ρόλο παίζει και το Υπουργείο Παιδείας της Οθωμανικής Κυβέρνησης, ο έλεγχος του οποίου προς τα σχολεία των κοινοτήτων, παρά τις προσπάθειες για μεταβολή του προνομιακού καθεστώτος, παραμένει χαλαρός. Από το 1908 η κρατική εποπτεία γίνεται αμεσότερη και περισσότερο έντονη, χωρίς όμως να παρακάμπτει τη θρησκευτική ηγεσία των μιλλέτ, κάτι που γίνεται σε πρώτη φάση το 1915 και ολοκληρώνεται από το 1923 κι εξής. Ο Πατριάρχης πλαισιώνεται από τα Δύο Σώματα, δηλαδή την Ιερά Σύνοδο και το Διαρκές Εθνικό Μικτό Συμβούλιο. Το τελευταίο συγκροτείται από δώδεκα μέλη, τέσσερις μητροπολίτες – ο πρώτος τη τάξει από τους οποίους προεδρεύει – και οκτώ λαϊκούς. Τα ειδικότερα θέματα ρυθμίζονται με εγκυκλίους υπογεγραμμένες από την Μ. Πρωτοσυγγελία, ύστερα από αποφάσεις της Πατριαρχικής Κεντρικής Εκπαιδευτικής Επιτροπής.

Οι εφορίες διαχειρίζονται τα οικονομικά των σχολείων και έχουν την ευθύνη της επιλογής των δασκάλων, ο διορισμός και η τυχόν παύση, όμως, των οποίων, όπως και κάθε άλλη σημαντική ενέργεια της εφορίας, γίνεται μετά από έγκριση της Π.Κ.Ε.Ε., προς την οποία οφείλει η εφορία να υποβάλλει κάθε χρόνο έκθεση πεπραγμένων.

Στη βάση, τέλος, της διοικητικής πυραμίδας βρίσκεται ο διευθυντής της κάθε σχολής, ο οποίος επιλέγεται από την εφορία με κριτήριο τις σπουδές του και την εμπειρία του.

Το πρόσφορο έδαφος στους κόλπους της Πόλης, το β΄ μισό του 19ου αιώνα θα δημιουργήσει αισθητή πνευματική ανάπτυξη και τρέχουσα πνευματική ζωή.

Την περίοδο από το τέλος του 19ου αιώνα μέχρι το 1922 η Πόλη αποτελεί κέντρο φιλολογικών, γλωσσικών και λογοτεχνικών διεργασιών.

Μέχρι το 1922 οι απογευματινές συναντήσεις των λογίων και διανοουμένων της εποχής, στα σταυροδρομικά σπίτια, με τους δημοτικιστές και τους καθαρευουσιάνους, δημιούργησαν ζυμώσεις έντονης πνευματικότητας, με κυρίαρχο το ανδρικό φύλο και ελάχιστες μορφωμένες Πολίτισσες.

Τα φαναριώτικα σαλόνια των Θ. Γεωργιάδη και Ανδρέα Σπαθάρη, επίσης τα φιλογικά σαλόνια του Πέραν, ήταν μουσικοφιλολογικές συγκεντρώσεις που άφησαν εποχή. Η ευρύτητα και το περιεχόμενο των πνευματικών ενδιαφερόντων και των πολιτιστικών δραστηριοτήτων της ελληνικής κοινότητας αναδίνεται παραστατικά και μέσα από την ζωογόνο παρουσία της λογοτεχνίας, του τύπου, του θεάτρου και του κινηματογράφου.

Πατριαρχική Αστική Σχολή Μαρασλή

Η Πατριαρχική Αστική Σχολή Μαρασλή βρίσκεται στο Φανάρι, δίπλα ακριβώς στο Πατριαρχείο. Ήταν εθνική σχολή, έχοντας μάλιστα ως πρόεδρο της εφορίας τον Πρωτοσύγγελο. Η ίδρυσή της χάνεται στο βάθος του χρόνου, καθώς αποτελεί τη μετεξέλιξη του « κοινού » σχολείου που λειτουργεί στο Φανάρι από τα πρώτα μετά την Άλωση χρόνια, ως προκαταρκτική σχολή και παράρτημα της Πατριαρχικής Ακαδημίας (της μετέπειτα Μεγάλης του Γένους Σχολής), έχοντας κοινή διεύθυνση και εφορία, ακόμα και κατά το διάστημα (1837-1850) που η Σχολή είχε μεταφερθεί στην Ξηροκρήνη. Η σταδιακή ενσωμάτωση του τριτάξιου Ελληνικού σχολείου στη Μεγάλη του Γένους Σχολή, που ολοκληρώθηκε με τη μεταρρύθμιση του 1873, κατά την οποία η τελευταία γίνεται οκτατάξια με 4τάξιο Ελληνικό τμήμα και 4τάξιο Γυμνάσιο, οδηγούν στη χειραφέτηση του Προκαταρκτικού Τμήματος, που στη συνέχεια, από το 1882, εξελίσσεται σε πλήρη επτατάξια αστική σχολή. Στις 29 Ιουνίου 1901 τελούνται – ‘‘δημοτελέστατα και μεγαλοπρεπέστατα’’ – τα εγκαίνια του νέου κτιρίου της σχολής, που χτίστηκε με χρηματοδότηση του εθνικού ευεργέτη Γ. Μαρασλή από την Οδησό. Από το 1902, μετά την ίδρυση διδασκαλικού τμήματος στη Μεγάλη του Γένους Σχολή, η Πατριαρχική Αστική Σχολή Μαρασλή, όπως πλέον έχει ονομαστεί, χρησιμοποιείται για την υποδειγματική διαδασκαλία και τις ασκήσεις των μαθητών του νεοϊδρυθέντος τμήματος.

Στις αρχές επομένως του 20ου αιώνα, η σχολή περιβάλλεται από μια αίγλη, που όμοιά της δεν συναντάται σε άλλη πρωτοβάθμια σχολή της Αρχιεπισκοπής. Οι τελετές λήξης του σχολικού έτους αποτελούν γεγονός ανάλογης σπουδαιότητας με τις τελετές των δευτεροβάθμιων μόνο σχολών ενώ αποτελεί πόλο έλξης για πολλούς μαθητές από διάφορα σημεία της Πόλης. Κατά το σχολικό έτος 1901- 02 ἔφοίτησαν 463 μαθηταί, ορμώμενοι ου μόνον εκ των πέριξ συνοικιών, αλλά και εξ άλλων μάλλον απομακρυσμένων᾽. Ομοίως, από τους 192 μαθητές του σχολικού έτους 1905-06᾽...το τρίτον σχεδόν εκ Φαναρίου, οι δε λοιποί προήρχοντο εξ ετέρων ενοριών᾽. Τα χρόνια οικονομικά προβλήματα όμως που αντιμετωπίζει, οδηγούν αρχικά στη μείωση του αριθμού των δασκάλων και, κατά συνέπεια, και των μαθητών που μπορεί να δεχθεί και στη συνέχεια (το 1909)- στη διακοπή της λειτουργίας των τριών ανωτέρων τάξεων, « ...καθόσον μάλιστα τα μαθήματα των τάξεων τούτων διδάσκονται εν ταις κατωτέραις τάξεσιν της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής . Ωστόσο, τα οικονομικά προβλήματα ξεπερνιούνται και από το επόμενο κίολας σχολικό έτος (1910-11) επαναλειτουργεί η Πέμπτη τάξη και στη συνέχεια, καθώς από το 1912, με την ίδρυση των Σχολών Πρακτικών Γνώσεων και Εμπορίου, όλες οι αστικές σχολές γίνονται εξατάξιες. Έχοντας ως φυσική της συνέχεια τη Μεγάλη του Γένους Σχολή, η Πατριαρχική Αστική Σχολή Μαρασλή δεν σχηματίζει Πρακτική τάξη. Το πρόγραμμα της σχολής δε ταυτίζεται απόλυτα με τα εκάστοτε επίσημα προγράμματα της Π.Κ.Ε.Ε., χωρίς όμως και να διαφοροποιείται αισθητά. Η μεγαλύτερη διαφοροποίηση είναι η διδασκαλία των Γαλλικών από την Δ΄ τάξη – αντί της Ε΄-στο πρόγραμμα του 1902-03. Πλήρης εναρμόνιση θα επιτευχθεί μόνο με το επίσημο πρόγραμμα του 1912. Ο Γεώργιος Τζαζόπουλος, συγγενής του Γρηγορίου Μαρασλή, μετά από 51 χρόνια, το 1951, πιστός στη διαθήκη του, ανέλαβε την ανοικοδόμηση του κτιρίου. Το σχολείο Μαρασλή λειτουργεί και σήμερα στο ίδιο καλλιμάρμαρο κτίριο. Έχει εννέα μαθητές (πέντε αγόρια και τέσσερα κορίτσια), είναι πεντατάξιο και ακολουθεί το πρόγραμμα όλων των ομογενειακών δημοτικών σχολείων της Κων/πολης. Παρ' όλη την πάροδο ενός και πλέον αιώνας εξακολουθεί να έχει ως φυσική του συνέχεια το γυμνασιακό τμήμα της Μεγάλης του Γένους Σχολής. Ευχαριστώ όλους τους παράγοντες του Συνεδρίου για την άρτια οργάνωση του και την Πρόεδρο της Οργανωτικής Επιτροπής, κ.Σιδηρούλα-Ζιώγου Καραστεργίου που με κάλεσε να συμμετάσχω.

Βιβλιογραφία

Κωνσταντίνος Σβολόπουλος, Κωνσταντινούπολη 1856-1908, Η Ακμή του Ελληνισμού, Εκδοτική Αθηνών 1994.
Σούλα Μπόζη, Ο Ελληνισμός της Κωνσταντινούπολης, Κοινότητα Σταυροδρομίου- Πέραν, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2002.
Σωτήρης Παλάσκας, Η ελληνική εκπαίδευση στην Κωνσταντινούπολη των αρχών του 20ού αιώνα: οι δημοτικές και αστικές σχολές αρρένων και οι αντίστοιχες μικτές (1900-1915), Εκδοτικός Οίκος Αδελφών Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 2001.
Χρίστος Π. Σολδάτος, Η εκπαιδευτική και η πνευματική κίνηση του ελληνισμού της Μ. Ασίας (1800-1922), Α΄ - Β΄ - Γ΄ τόμοι, Κεντρική Διάθεση, Βιβλιοπωλείο Γρηγόρη- Σόλωνος, Αθήνα 1991.

Πηγή: http://strangehellas.blogspot.com/2010/11/blog-post_4052.html

Παρασκευή, 19 Νοεμβρίου 2010

Ελληνικό Σχολείο στην Κωνσταντινούπολη έχει πλέον μόνο ένα μαθητή...

Εάν ο 10χρονος Βαλάντης Μιχαηλίδης ξεχάσει το στυλό του ή το τετράδιό του στο σπίτι, δεν υπάρχει κανείς στο σχολείο του, να μπορεί να τον δανείσει. Ο μαθητής της τετάρτης είναι ο μόνος μαθητής στο Ελληνικό Δημοτικό Σχολείο του Kadıköy στην Κωνσταντινούπολη, ένα από τα 22 σχολεία της πόλης που εξυπηρετούν μόλις 214 μαθητές.

Όταν τον ρώτησαν αν ποτέ βαριέται χωρίς άλλους συμμαθητές, ο Βαλάντης είπε, "Κι εγώ θέλω να έχω φίλους, αλλά...υπάρχουν και καλές πλευρές του να είσαι μόνος".

Ο αριθμός των μαθητών στα ελληνικά σχολεία της πόλης μειώνεται μέρα με τη μέρα. Με συνολικό ελληνικό πληθυσμό περίπου 3.000 στην Τουρκία, μόλις 10 από τα ελληνικά σχολεία της Κωνσταντινούπολης έχουν εγγεγραμμένους μαθητές, ορισμένοι από αυτούς βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση με εκείνη του Βαλάντη...»

Σύμφωνα με τους όρους της Συνθήκης της Λωζάννης, που υπεγράφη το 1923, μόνο οι Έλληνες με τουρκική υπηκοότητα, μπορούν να παρακολουθούν μαθήματα στα ελληνικά σχολεία της Τουρκίας, καθιστώντας δύσκολη την αύξηση των εγγραφών. Δεν επιτρέπεται στα παιδιά των Ελλήνων πολιτών να φοιτήσουν. Πριν τέσσερα χρόνια συντάχθηκε ένα νομοσχέδιο που θα επέτρεπε στα παιδιά με ξένη υπηκοότητα να γραφτούν στα σχολεία, το οποίο όμως δεν υποστηρίχθηκε από το κύριο κόμμα της αντιπολίτευσης, το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (CHP), οπότε και τελικά δεν εγκρίθηκε.

Σαν αποτέλεσμα, το ελληνικό Δημοτικό που βρίσκεται στην περιοχή Μπακίρ Κόι (Bakırköy) της Κωνσταντινούπολης δεν έχει μαθητές εδώ και έξι χρόνια. Το Μαράσλειο Δημοτικό Σχολείο στο Φανάρι έχει μόλις έξι μαθητές. Το σχολείο με τους περισσότερους μαθητές στην πόλη είναι το Ζάππειο Λύκειο, με 120 μαθητές. Το ελληνικό γυμνάσιο και λύκειο στο Φανάρι έχει 60 μαθητές, ενώ το Ζωγράφειο Λύκειο της περιοχής Ταξίμ (Taksim), το οποίο ιδρύθηκε πριν 117 χρόνια, αριθμεί 41 μαθητές στην έκτη δημοτικού και στην πρώτη και δευτέρα γυμνασίου.

«Μην αφήνετε να πέσει η αυλαία. Αφήστε αυτά τα σχολεία να είναι ανοιχτά σε όποιον θέλει να μάθει ελληνικά», είπε ο Γιάννης Δερμιτζόγλου, διευθυντής του Ζωγράφειου Λυκείου.

Στις 29 Οκτωβρίου, κατά την γιορτή της Ημέρας της Δημοκρατίας στην Τουρκία, τα παράθυρα της μοναδικής τάξης του ελληνικού σχολείου του Kadıköy ήταν στολισμένα με

σημαίες. Σ' αυτή την αίθουσα ο μοναδικός μαθητής του σχολείου κάνει τα μαθήματα του. Κατά τη διάρκεια του διαλείμματος, ο Βαλάντης είναι και πάλι μόνος. Μερικές φορές παίζει ποδόσφαιρο με ένα δάσκαλο, μερικές φορές διαβάζει ένα βιβλίο ή ζωγραφίζει. Οι άλλες τάξεις έχουν εγκαταλειφθεί και η τραπεζαρία χρησιμοποιείται ως αποθήκη. Μέσα στα τελευταία πέντε χρόνια, το ηλικίας 139 ετών σχολείο είχαν μόνο δύο ή τρεις μαθητές κάθε χρονιά.

Δύο καθηγητές εργάζονται σήμερα εκεί, παρέχοντας εκπαίδευση στον Βαλάντη. Ένας από αυτούς, ο Χρήστος Πεστεμαλζιόγλου, ο οποίος βρίσκεται στο σχολείο για 18 χρόνια, είναι και ο διευθυντής. Με ένα γραμματέα και έναν εργάτη καθαριότητας, ο συνολικός πληθυσμός του σχολείου είναι πέντε άτομα.

Όταν ο 46χρονος Πεστεμαλζιόγλου άρχισε να εργάζεται ως καθηγητής στο Ζωγράφειο Λύκειο, υπήρχαν 32 μαθητές. "Τώρα δεν υπάρχουν φωνές παιδιών», δεν υπάρχουν ήχοι παιχνιδιών, δεν υπάρχει ανταγωνισμός μεταξύ των μαθητών», είπε. "Αλλά ο μαθητής μας είναι πολύ καλός. Είναι εργατικός και ποτέ δεν μας στενοχωρεί."

Το Ζωγράφειο Λύκειο ιδρύθηκε το 1893 στην Κωνσταντινούπολη. Εκείνη την εποχή, υπήρχε έντονη ανάγκη δημιουργίας ελληνικών σχολείων, αφού ο ελληνικός πληθυσμός της Πόλης είχε φτάσει στην ακμή του. Τα προηγούμενα χρόνια το Ζωγράφειο Λύκειο είχε μια πραγματική άνθηση και πάντα πάνω από 250 μαθητές. Ειδικά δε πριν τα Σεπτεμβριανά του 1955 αλλά και πριν τις απελάσεις (1964) οι μαθητές μόνο στο σχολείο αυτό ήταν πάνω από 350. Το σχολείο σήμερα αριθμεί 51 μαθητές, εκ των οποίων οι περισσότεροι είναι είτε ελληνικής καταγωγής είτε Έλληνες υπήκοοι.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος είναι απόφοιτος του Ζωγραφείου Λυκείου. Το 2004 στην Αθήνα ιδρύθηκε ο σύλλογος «Φίλοι του Ζωγραφείου Λυκείου Κωνσταντινούπολης», στόχος του οποίου είναι η ανεύρεση πόρων για την εύρυθμη λειτουργία του σχολείου.

Από το "alexpolisonline"

Αναδημοσίευση από: <http://sibilla-gr-sibilla.blogspot.com/>

Πηγή: <https://archive.apan.gr/gr/data/Accompanying-Item/28793>

Μαράσλειο (το 2003): Μέρος της επιγραφής "ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΡΑΣΛΗ"

Πηγή: <http://eistinpolin330.blogspot.com/2011/09/marasl-rum-ilkogretim-okulu-fener.html>

Τετάρτη, 7 Σεπτεμβρίου 2011

Μαράσλειος Πατριαρχική Αστική Σχολή (Φανάρι)-Maraşlı Rum İlköğretim Okulu (Fener)

Πηγή: <http://www.biristanbulhayali.com/bir-ilkogretim-okulunun-huzunlu-hikayesi>

Bir Rum İlköğretim Okulu'nun hüznü hikayesi

Yazan Ramazan Bedük // [İstanbul](#) // 1 Yorum

Eski Yunan tapınaklarını andıran dört sütunlu girişiyle dikkat çeken, Fener semtindeki yapı ne bir başkanlık binası ne de bir saray. Bir ilköğretim okulu. Yapılırken de ilköğretim okulu olarak yapılmış, başka bir yapıdan çevirme değil yani.

Rum tüccar **Grigoris Maraslis** Odessa'nın belediye başkanı olup Odessa'nın sayılı zenginlerindendir. Ve bir okul yaptırmaya karar verir. Maraslis sadece okulu yaptırmakla kalmayacak okulun tüm eğitim-öğretim giderlerini de karşılayacaktır.

Yalnız bir şey bekler Maraslis. Yaptıracağı okul görkemde ve gösterişte birkaç sokak ileride ki Fener Rum Lisesi'nin gölgesinde kalmasın. Adına yakışan, adını yüzyıllara taşıyan bir okul olsun.

Bunu kimseyle paylaşır mı bilinmez ama yaşanan tarih sanki bunu doğrular gibi. Belki de sırf bunun için kesenin ağzını sonuna kadar açar.

Ve okul 1901'de açılır. Ama, Maraslis okulu beğenmez. Olaylarda bundan sonra başlar zaten. Bir arzuladığı yapıya bakar, bir gönderdiği paraya bir de yapılan okula.

Arada dağlar kadar fark vardır. Bu farka bir de yolsuzluk iddaları eklenince, Maraslis bir daha kesecığının ağzını açmaz. Haliyle okulun tüm eğitim masraflarını karşılayacağına dair verdiği sözü tutmaz. Mirasından kendi yaptırdığı okula zırnık koklatmaz.

Ama bir de akıp giden hayatın gerçeği vardır. Okulda çocuklar okumaktadır ve bu çocukların eğitim masrafları karşılanmak zorundadır. Sonunda Patrikhane kendisine bağlı bir kilisenin gelirini okula ayırır.

Bir süre sonra kilisenin gelirinin okulun masraflarını karşılamaya yetmediği görülür. Okulda kapatılamayacağına göre Patrikhane başka bir çözüm düşünür.

Bizim çok ama çok alışık olduğumuz belki de bu toprakların ruhunda olan bir çözüm: "Okula yardım tepsileri "

Pazar günleri bazı kiliselerde bu tepsiler dolaştırılır ve her şey gibi zamanla bir gelenek halini alır. Okul, tarihinde ki bu özveriyle günümüze kadar yaşayabilmiştir.

Bildiğim kadarıyla geçen eğitim-öğretim yılında öğrenci sayısı ondu.

Bir okulun hikayesinden çok, hayal kırıklığı ve özverinin tarihin bir kesitinde buluşmasının hikayesi olan **Özel Maraşlı Rum İlköğretim Okulu** Fener Rum Patrikhanesi'nin bulunduğu sokağın sonunda yer almakta olup meraklılarını dört sütunlu görkemli girişiyle beklemektedir.

Πηγή: <http://www.turkiyenintarihieserleri.com/?oku=2917>

MARAŞLI RUM OKULU – FENER-FATİH-İSTANBUL

Eski Yunan tapınaklarını andıran dört sütunlu girişiyile dikkat çeken, Fener semtindeki yapı ne bir başkanlık binası ne de bir saray. Bir ilköğretim okulu. Yapılırken de ilköğretim okulu olarak yapılmış, başka bir yapıdan çevirme değil yani.

Rum tüccar Grigoris Maraslis Odessa'nın belediye başkanı olup Odessa'nın sayılı zenginlerindendir. Ve bir okul yaptırmaya karar verir. Maraslis sadece okulu yaptırmakla kalmayacak okulun tüm eğitim-öğretim giderlerini de karşılayacaktır.

Yalnız bir şey bekler Maraslis. Yaptıracağı okul görkemde ve gösterişte birkaç sokak ileride ki Fener Rum Lisesi'nin gölgesinde kalmasın. Adına yakışan, adını yüzyıllara taşıyan bir okul olsun.

Bunu kimseyle paylaşır mı bilinmez ama yaşanan tarih sanki bunu doğrular gibi. Belki de sırf bunun için kesenin ağzını sonuna kadar açar.

Ve okul 1901'de açılır. Ama, Maraslis okulu beğenmez. Olaylarda bundan sonra başlar zaten. Bir arzuladığı yapıya bakar, bir gönderdiği paraya bir de yapılan okula.

Arada dağlar kadar fark vardır. Bu farka bir de yolsuzluk iddaları eklenince, Maraslis bir daha keseciğinin ağzını açmaz. Haliyle okulun tüm eğitim masraflarını karşılayacağına dair verdiği sözü tutmaz. Mirasından kendi yaptırdığı okula zırnık koklatmaz.

Ama bir de akıp giden hayatın gerçeği vardır. Okulda çocuklar okumaktadır ve bu çocukların

εğitim masrafları karşılanmak zorundadır. Sonunda Patrikhane kendisine bağlı bir kilisenin gelirini okula ayırır.

Bir süre sonra kilisenin gelirinin okulun masraflarını karşılamaya yetmediği görülür. Okulda kapatılamayacağına göre Patrikhane başka bir çözüm düşünür.

Bizim çok ama çok alışık olduğumuz belki de bu toprakların ruhunda olan bir çözümü: “Okula yardım tepsileri ”

Pazar günleri bazı kiliselerde bu tepsiler dolaştırılır ve her şey gibi zamanla bir gelenek halini alır. Okul, tarihinde ki bu özveriyle günümüze kadar yaşayabilmiştir.

Özel Maraşlı Rum İlköğretim Okulu Fener Rum Patrikhanesi'nin bulunduğu sokağın sonunda yer almakta olup meraklılarını dört sütunlu görkemli girişiyle beklemektedir.

Bu okul sahil yolunun hemen bir arka sokağında, Balat'tan önce Fener sınırları içerisinde. Dört korint sütunlu girişiyle bir ilköğretim okulundan çok eski antik Yunan yapısına benziyor. Binanın ilk günden bu yana yapılış amacı okul olması ve halen de okul olarak da kullanılıyor. Geçmiş dönemde Odessa'nın sayılı zenginlerinden olan Rum tüccar Grigoris Maraslis bir zaman sonra Odesa şehrinin belediye başkanı olur. Bir tüm eğitim-öğretim giderlerini de karşılayacağı bir okul yaptırmak karar verir.

Özel Maraşlı Rum İlköğretim okulu Okul tamamlanır ve 1901'de eğitim vermeye başlar. Fener Rum Lisesi gibi artık çok az öğrencisi olsa da eğitim hayatına devam etmektedir. Not: Bu görkemli okulun tam karşısında kalan renkli boyaya sahip 4 konak var. Günümüzde butik otele çevrilmiş olan bu 4 ev, 19. yüzyılın başında zengin Rum tüccarın 4 kızı için yaptırdığı renkli Fener evleri örneğini oluşturuyor.

KAYNAK: <http://www.biristanbulhayali.com> / (Ramazan Bedük)

FOTOĞRAFLAR: EROL ŞAŞMAZ

Πηγή: <https://archive.apan.gr/gr/data/Archived-Item/253>

Ιωακείμειο Παρθεναγωγείο

Κοινή ονομασία: Ιωακείμειο Παρθεναγωγείο

Τοπική ονομασία: Özel Yuvakimyon Rum Kız Lisesi

Επίσημη ονομασία: Εθνικόν Ιωακείμειον Παρθεναγωγείον

Βαθμός εκπαίδευσης: Γυμνάσιο και Λύκειο

Κατάσταση: Κακή

Διεύθυνση: Άνω Φανάρι / Fener

Περιγραφή:

Το οικόπεδο, που προέρχεται από τη συνένωση δύο οικοπέδων, έχει εντελώς ακανόνιστο σχήμα και εμβαδόν 1.187 τετρ μ. Το κτίριο, ένα ορθογώνιο παραλληλόγραμμο, καταλαμβάνει μόνο το 1/4 της αυλής: εμβαδόν 290 τετρ μ. Η κομψή πρόσοψή του με την νεοκλασική είσοδο αντικρίζει από ψηλά τον Κεράτιο κόλπο. Σε αυτή την πλευρά, ακολουθώντας την κλίση της πλαγιάς, το κτίριο είναι τριώροφο. Δύο ιωνικοί ημικίονες διακοσμούν την είσοδο δεξιά κι αριστερά, ενώ άλλοι δύο έχουν τοποθετηθεί στον πάνω όροφο σε πλήρη αντιστοιχία με τους κάτω. Όλο αυτό το τμήμα της πρόσοψης, εγγεγραμμένο σε δύο παραστάδες, καταλήγει σε ένα αέτωμα. Στο τριγωνικό βάθος του αετώματος υπάρχει ανάγλυφος δικέφαλος αετός με ανοιγμένα φτερά. Ένα πολύ ωραίο έργο. Από κάτω: μεγαλογράμματη

επιγραφή ΕΘΝΙΚΟΝ [ΙΩΑΚΕΙΜΕΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕ] ΙΟΝ (τα γράμματα μέσα στις αγκύλες έχουν ξυθεί ως το βάθος του τοίχου – ίσως η σκαλωσιά δεν έφτασε για να σβηστούν και τα υπόλοιπα).

Η πίσω όψη του κτιρίου αντικρίζει τη Μεγάλη του Γένους Σχολή (αριστερά) και το Μουχλινό, το μικρό εκκλ. συγκρότημα της βυζαντινής Παναγίας της Μουχλιώτισσας (δεξιά). Υπάρχει και εδώ μία είσοδος στον αυλόγυρο με τον ψηλό μαντρότοιχο και μία στο κτίριο, αλλά είναι δευτερεύουσες.

Ιωακείμειον Παρθεναγωγείον το 2007: Συρματοπλέγματα στην είσοδο του πάνω αυλόγυρου (κοντινό)

Η μνημειακή πρόσοψη του Ιωακείμειου με τους κομψούς ιωνικούς ημικίονες

Πηγή: <http://www.biristanbulhayali.com/93>

Bir Rum Kız Lisesi'nin hüzünlü hikayesi

Yazan Ramazan Bedük // [İstanbul](#) // 2 Yorum

Bir zamanlar burada ortaokul ve lise çağındaki kızlar öğrenim görüyor, bahçesinde oyun oynuyorlarmış. Çok değil bir 25-30 yıl öncesinden bahsediyorum. Şimdi bir korkuluk gibi.

Öylesine ıssız ve virane.

Ama keyifli, keyifli olduğu kadar da trajik bir tarihi var bu okulun.

1850’lili yıllardan sonra Pera’da Rum kızlar için okullar açılır. Ama bu okullara Fener semtinde bulunan Rum ailelerin kızları gidemezler. Çünkü bu okullar hem uzaktadır hem de oldukça masraflıdır. Malum orası Pera, zengin muhit.

Bunun üzerine Patrik 2.Yoakim kolları sıvar ve okulun yapımı için bir arsa bağışlar. Gerekli çalışmaları da başlatır. Ama bir süre sonra ecel yakasına yapışır 2. Yoakim’in.

2. Yoakim’in ölümü üzerine yeni bir patrik seçilir. Ona da 3. Yoakim derler.

Okul çalışmalarını olduğu gibi devam ettirir 3.Yoakim. 1879’da okulun temelini attırır, üç yıl sonrada eğitime açtırır.

Açılan Rum kız lisesine isim bulmak sorun olmaz. Adı Yoakim olan iki patriğin ortak eseri olduğundan **Yoakimyon Rum Kız Lisesi** derler.

Yani “Yoakimlerin eseri” olan kız lisesi.

Kısa zamanda okul verdiği eğitimin kalitesiyle ünlenir. Sadece İstanbul’dan değil yurtdışından öğrenciler almaya başlar. Mezunlarının birçoğu da öğretmen olur, İstanbul’da ki diğer Rum Okullarında öğretmenlik yapmaya başlarlar.

1910’nda öğrenci sayısı 590’a ulaşır.

1988’deyse okutacak öğrenci bulamaz.

Gitmek isteyen: *Yoakimyon Rum Kız Lisesi, Fener’de Tevkii Cafer Sokak, Numara: 16 da bulunmaktadır.*

Πηγή: <https://eksisozluk.com/yoakimyon-rum-kiz-lisesi--2550623>

Yoakimyon Rum Kız Lisesi

şükela: [tümü](#) | [bugün](#)

- [istanbul](#)'da [fatih ilçesi](#)'nde, [fener semti](#)indeki, [tevkii cafer mektebi sokağı](#)'nda, 16 numaradaydı okulun yeri. 1879-1882 arası okulun yapımı sürmüştü, 1882-1988 arasında da eğitim faaliyetlerinde bulunulmuştur.
öğretmen ve öğrenci yetersizliği nedeniyle 1988'de okul kapanmıştır. [rumca](#) ve türkçe [tedrisat](#)ın yanında, fransızca ve ingilizce de öğretilmekteydi okulda. okulun yapıldığı arsa dönemin [rum ortodoks patriği ii.yoakim](#) tarafından bağışlandığı için, okulun adı bu patriğe göndermedir. başlangıçta fakir [rum kızları](#)nın eğitimi için düşünülen okul, verilen kaliteli eğitim üzerine, zengin [rum](#) ailelerin de kızlarını göndermek istedikleri bir eğitim yuvası haline gelmiştir. en başından beri bir [vakıf](#) statüsünde yönetilen okulun, orta ve lise kısımları mevcuttu.

Πηγή: <https://www.malliaris.gr/%CE%A4%CE%9F-%CE%99%CE%A9%CE%91%CE%9A%CE%95%CE%99%CE%9C%CE%95%CE%99%CE%9F-%CE%A0%CE%91%CE%A1%CE%98%CE%95%CE%9D%CE%91%CE%93%CE%A9%CE%93%CE%95%CE%99%CE%9F-%CE%9A%CE%A9%CE%9D%CE%A3%CE%A4%CE%91%CE%9D%CE%A4%CE%99%CE%9D%CE%9F%CE%A5%CE%A0%CE%9F%CE%9B%CE%95%CE%A9%CE%A3--960-88703-5-6>

